

Sygn. akt II Ka 196/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska - spr.

Sędziowie: Sędzia SO Marek Ziółkowski

Sędzia SO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Bożeny Wojakowskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2019r.

sprawy **J. T.**

oskarżonego z art.231§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 7 marca 2019r. sygn. akt II K230/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza mu opłatę w kwocie 660zł za to postępowanie.

Anna Klimas Agata Wilczewska Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2019r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 230/18, oskarżonego J. T. uznał za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2016r. w K., jako funkcjonariusz publiczny - Kierownik Delegatury w K. Wojewódzkiego (...) Urzędu Ochrony (...) w P. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał decyzję o nr (...), pozwalającą na rozbiórkę budynku dawnej szkoły talmudycznej przy ul. (...) w K., objętego ochroną konserwatorską w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miasta K.-S., przyjętym uchwałą Rady Miasta K. z dnia 23.09.2009 r. nr (...), podczas gdy nie był do tego uprawnionym, albowiem zgodnie z punktem 2 Zarządzenia nr (...) Wojewódzkiego Konserwatora (...) z dnia 01.07.2013 r. w przedmiocie ustalenia ogólnych zasad postępowania w sprawach dotyczących rozbiórek budynków ujętych w wojewódzkiej ewidencji zabytków, w przypadku zabytków ujętych w wojewódzkiej ewidencji zabytków, tak jak szkoła talmudyczna, wnioski dotyczące rozbiórki budynku starej szkoły talmudycznej w K. znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, zapisanej w białej karcie o nr (...), rozpatrywanie sprawy należało do zakresu obowiązków Wojewódzkiego (...) Konserwatora (...) w P., a nadto pomimo, że nie był uprawniony do wydania decyzji i przeprowadził postępowanie administracyjne nie dopełnił obowiązku określonego w art. 4 punkt 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. 2003, nr 162, poz. 1568) w związku z paragrafem 7 ust. 1 pkt 1 lit c obowiązującego miejscowego planu

zagospodarowania przestrzennego i podejmowaniu działań mających na celu zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków oraz udaremnianiu niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków zgodnie

z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej powyżej warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 3 lat próby.

Sąd na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych, przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 40 złotych.

Sąd na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej związanej z ochroną zabytków na okres 4 (czterech) lat.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania oraz zobowiązuje go do uiszczenia opłaty w wysokości 660 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w całości. Orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę art. 7 k.p.k. poprzez:

a) dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego w zakresie przyczyn wydania pozwolenia na rozbiórkę szkoły talmudycznej oraz zaistnienia uprawnień do wydania takiej decyzji przez oskarżonego;

b) dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego oraz świadka J. S. w zakresie istnienia tzw. „białej karty” dla dawnego budynku szkoły talmudycznej;

c) dowolną ocenę zeznań świadka N. L., co do uprawnień i możliwości wydania przez oskarżonego decyzji o rozbiórce szkoły talmudycznej;

d) dowolną ocenę elementu zamiaru oskarżonego w trakcie jego działania w realiach niniejszej sprawy;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że budynek szkoły talmudycznej był zabytkiem w sytuacji, gdy Sąd I instancji nie ustalił tego typu okoliczności w jakikolwiek sposób.

W oparciu o powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż obrońca w głównej mierze kwestionuje trafność ustaleń faktycznych i oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji, a w konsekwencji i sprawstwo oskarżonego. Kontrola instancyjna wykazała jednak, że zarzuty te są chybione i stanowią typową polemikę skarżącego z prawidłowymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd orzekający.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji, Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie zostało oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który oparto na wnikliwej analizie, bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza dowodów

przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znalazła pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwoliło w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy pragnie również podkreślić, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, zgodnie z art. 92 k.p.k., dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzenia. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 2 k.p.k., 4 k.p.k., 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu I instancji. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania, a więc także i Sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.). (vide: wyrok składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 roku, publ. OSNKW 1991/9/41).

W tej sytuacji kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, tak więc nie ma podstaw do dyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego uznać należy, iż całkowicie niezasadny jest zarzut obrońcy oskarżonego, dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k.

Sąd orzekający dokonał prawidłowej oceny w zakresie wyjaśnień oskarżonego odnośnie przyczyn wydania pozwolenia na rozbiórkę szkoły talmudycznej oraz zaistnienia uprawnień do wydania takiej decyzji przez oskarżonego, odmawiając im wiary. Od momentu, gdy oskarżony zaczął pełnić funkcję Kierownika Delegatury w K. Wojewódzkiego Urzędu Ochrony (...) w P. do momentu wydania przez oskarżonego niezgodnej z przepisami prawa decyzji o rozbiórce budynku talmudycznego minęło 10 lat. Sąd I instancji słusznie ocenił, że oskarżony w tym okresie z pewnością powziął wiedzę w zakresie tego, które budynki wpisane są do (...) i posiadają Białą Kartę, a przeciwne twierdzenia oskarżonego są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i stanowią jedynie nieudaną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji słusznie jako niewiarygodne ocenił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie przekonania, że na mocy upoważnienia nr (...) z dnia 02.10.2014r., wydanego przez J. G., oskarżony był uprawniony do wydania decyzji dotyczącej rozbiórki obiektów wpisanych do (...). Z zeznań J. G. wprost wynika, iż rzeczone upoważnienie miało charakter wewnętrzny i ogólnikowy oraz w jakikolwiek sposób nie umożliwiała oskarżonemu wykonywania czynności jemu nie powierzonych. Z treści upoważnienia nie wynikało, by oskarżony uprawniony był do dokonywania czynności materialno-technicznych, związanych z prowadzeniem Wojewódzkiej Ewidencji (...) na obszarze działalności Delegatury w K..

W ocenie Sądu odwoławczego niezasadny okazał się również zarzut nieprawidłowej oceny zeznań świadka J. S., w zakresie w jakim Sąd I instancji odmówił im wiarygodności. Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż zeznania świadka J. S. w zakresie okoliczności, iż rzekomo nie pamiętała, że dla budynku Szkoły Talmudycznej złożona

jest B. Karta są niewiarygodne. J. S. od 1984r. pracowała w (...) delegaturze, zajmowała się zabytkami położonymi na terenie K., S. jak również gmin powiatu (...) i (...), wobec czego uznać należy, iż świadek posiadała odpowiednią wiedzę merytoryczną dotyczącą budynków, którymi się zajmowała. Świadek osobiście prowadziła postępowanie dot. budynku szkoły talmudycznej, choć sprawa winna zostać przekazana do Wojewódzkiego Konserwatora (...) w P., wobec czego Sąd I instancji słusznie uznał, że treść zeznań uzależniona była od faktu, iż J. S. podobnie jak oskarżony obawiała się ewentualnych konsekwencji, zarówno o charakterze dyscyplinarnym jak i karnym. Na przymiot wiary nie zasługiwały również zeznania świadka w zakresie w jakim J. S. twierdziła, B. Karta została zagubiona. Z akt sprawy wprost wynika, że funkcjonariusze Policji, którzy przybyli do siedziby Wydziału Ochrony (...) w K. odnaleźli dokument Białej Karty w kilka minut, zatem nie można zgodzić się z twierdzeniem świadka, że dokument ten zaginął.

Niezasadny okazał się również zarzut dowolnej oceny zeznań świadka N. L. co do uprawnień i możliwości wydania przez oskarżonego decyzji o rozbiórce szkoły talmudycznej. Zeznania świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego korespondowały z zeznaniami innych świadków, w tym J. G. oraz G. B.. Ponadto zeznania N. L. znalazły potwierdzenie w Zarządzeniu (...) Wojewódzkiego Konserwatora (...) z dnia 1 lipca 2013r. nr (...), z którego wprost wynika, iż w przypadku budynku ujętego w Gminnej Ewidencji (...) i Wojewódzkiej Ewidencji (...), sprawę dotyczącą rozbiórki rozpatruje merytorycznie (...) Wojewódzki Konserwator (...). Zmiana zeznań świadka w toku postępowania przed Sądem została słusznie oceniona jako próba kontynuowania linii obrony oskarżonego, którą prezentowała w toku postępowania świadek J. S..

Za całkowicie niezasadny w ocenie Sądu odwoławczego okazał się zarzut dotyczący, dowolnej oceny przez Sąd I instancji elementu zamiaru oskarżonego. Sąd orzekający, w oparciu o całość materiału dowodowego, zgromadzonego w toku postępowania słusznie ustalił, iż oskarżony umyślnie popełnił zarzucane mu przestępstwo, bowiem co najmniej godził się na to, że wydając w dniu 18 kwietnia 2016r. decyzję nr (...), pozwalającą na rozbiórkę budynku dawnej szkoły talmudycznej przy ul. (...) w K. objętego ochroną konserwatorską w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miasta K.- S., przyjętym uchwałą Rady Miasta K. z dnia 23.09.2009r. nr 510 – przekroczył swoje uprawnienia, gdyż nie miał prawa wydać tej decyzji - zgodnie z obowiązującymi przepisami tj. z punktem 2 Zarządzenia nr (...) Wojewódzkiego Konserwatora (...) z dnia 01.07.2013r. w przedmiocie ustalenia ogólnych zasad postępowania w sprawach dotyczących rozbiórek budynków ujętych w Wojewódzkiej Ewidencji (...). Sąd I instancji słusznie ocenił, iż oskarżony miał świadomość, że budynek po dawnej szkole talmudycznej posiada założoną tzw. Białą Kartę czyli jest ujęty w Wojewódzkiej Ewidencji (...).

W świetle powyższego, całkowicie niezasadne okazały się zarzuty obrońcy, zawarte w piśmie procesowym z dnia 4 września 2019r., które Sąd odwoławczy wziął pod rozwagę z urzędu, stwierdzając że stanowią one jedynie dalszą polemikę z oceną materiału dowodowego, dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd meriti. Nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, iż

w realiach niniejszej sprawy oskarżony świadomie działał na szkodę interesu publicznego, jak również że budynek szkoły talmudycznej, wbrew twierdzeniom obrońcy był zabytkiem. Dla budynku Szkoły talmudycznej w 2001r. założono dokument o nazwie B. (...) o nr (...), który zgodnie z § 20 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26.05.2011r. dowodzi ujęcia tego obiektu w Wojewódzkiej Ewidencji (...). Charakteru rzeczoności dokumentu nie mogły zmienić zeznania świadków N. L. i J. S. złożone w dniu 11 września 2018r., jak również treść dokumentu sporządzonego przez świadka K. W.. Z uwagi na powyższe, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w celu zweryfikowania zabytkowego charakteru budynku okazało się zbyteczne i w sposób oczywisty zmierzałoby do przedłużenia postępowania, bowiem w tym zakresie Sąd I instancji słusznie nie powziął jakichkolwiek wątpliwości.

Kierunek apelacji obligował również Sąd odwoławczy do dokonania kontroli w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, jednakże również w tym zakresie Sąd nie stwierdził żadnych uchybień.

Uznając winę oskarżonego, Sąd orzekający rozważył wszystkie okoliczności, mające wpływ na wymiar kary. Kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy, uwzględnia stopień winy oskarżonego jak również spełni swoje cele wychowawcze

i kompensacyjne. Sąd słusznie przyjął, że w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i brak jest przeciwwskazań do zastosowania instytucji z art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. Okres próby 3 lat będzie odpowiednio długi dla sprawdzenia postępów resocjalizacyjnych oskarżonego.

Kara grzywny w licznie 120 stawek dziennych w kwocie po 40 zł, wymierzona na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. uwzględnia możliwości majątkowe oskarżonego jak również stanowi będzie odczuwalną sankcję o charakterze finansowym.

Sąd I instancji na podstawie art. 41 § 1 k.k. prawidłowo orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w organach administracji państwowej, związanej z ochroną zabytków na okres 4 lat, przyjmując że dalsze wykonywanie przez oskarżonego tego rodzaju stanowiska zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. W ocenie Sądu odwoławczego, orzeczony okres 4 lat zakazu będzie wystarczający dla zabezpieczenia istotnych dóbr chronionych prawem.

W ocenie Sądu odwoławczego, kara orzeczona przez Sąd I instancji spełni cele prewencyjne wobec oskarżonego, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł w pkt II wyroku, na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.

o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych

(ryczałt za doręczenia i dane o karalności) i wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę w kwocie 660 złotych.

Anna Klimas Agata Wilczewska Marek Ziółkowski